

Wilhelm (VS):

»Hvilken lovhjemmel findes der for den operative bemyndigelse, rigspolitichefen tillægger sig selv i sin kundgørelse II nr. 8 af 20. november 1974, specielt under punkt 7a, hvorefter rigspolitichefen kan tage kommandoen i tilfælde, hvor de lokale politimestre tøver med at begære assistance, og hvorefter betingelserne i retsplejelovens § 114, stk. 3 (om forudgående forhandling med de implicerede politimestre) kan tilsidesættes?«

(Spm. nr. 942).

Begrundelse.

Det danske politi har af tidligere tiders lovgivere – i den klare hensigt at undgå magtkoncentration hos en øverstkommanderende for de samlede politistyrker – fået en strengt decentraliseret struktur.

Denne struktur er fastlagt i retsplejelovens kapitel 11. Her fremgår det meget klart, at den operative myndighed ligger hos de lokale politimestre (§ 114, stk. 1), og at rigspolitichefen kun har administrative opgaver, bortset fra de særlige politiafdelinger, der ikke er knyttet til en bestemt politikreds. (Loven nævner her kun fremmedpolitiet, men det gælder også drabsafdelingen og bagmandspolitiet – samt mest betegnende for udviklingstendensen den senest tilkomne: »Antiterror-korpset«).

Selv i de undtagelsestilfælde, som kræver særlige forholdsregler, og hvor rigspolitichefen derfor midlertidigt kan tillægges operative beføjelser, fastslås det klart (§ 114, stk. 3), at rigspolitichefen ikke kan træffe nogen foranstaltninger uden forinden at have forhandlet disse med de lokale politimestre.

På samme måde fastslås det meget klart (§ 114, stk. 5), at justitsministeren kun »indenfor de af denne lov dragne grænser« kan fastsætte regler for de forskellige politimæssige instansers samvirken.

Der er således tale om en bevidst og meget streng decentralisering, hvor selv ministerens bemyndigelser for en sikkerheds skyld er udformet usædvanlig restriktivt.

Imidlertid bliver denne strengt decentrale struktur undergraved af beføjelser, rigspolitichefen tillægges i forskellige kundgørelser fra rigspolitichefembedet.

F. eks. fremgår det af kundgørelse II nr. 8, som er en af de kundgørelser, som på VS'

foranledning nu er fremlagt, og som i øvrigt offentliggjordes af Ekstra Bladet den 16. april 1979, at rigspolitichefen kan tage kommando uden forhandling med de lokale politimestre, f. eks. hvor disse tøver, ligesom han i tilfælde af »voldsomme, pludseligt opståede uroligheder« i flere politikredse samtidig kan gøre det, uden at betingelsen i retsplejelovens § 114, stk. 3, er opfyldt.

VS er naturligvis ikke i tvivl om, at rigspolitichefen har justitsministeriet bag sig med hensyn til disse kundgørelser. Derimod er det ikke klart, hvilken lovhjemmel der findes.

Sagen rejstes som led i VS' mere omfattende advarsler mod de udviklingstendenser, der i de seneste år har gjort sig gældende med hensyn til ordensmagts struktur og metoder.

Besvarelse (17/5 79):**Justitsministeren (Nathalie Lind):**

Bestemmelserne i rigspolitichefens kundgørelse II nr. 8 af 20. november 1974 er fastsat efter bemyndigelse fra justitsministeriet med hjemmel bl. a. i retsplejelovens § 114, stk. 3, 4 og 5. Der består ingen uoverensstemmelser mellem kundgørelsen og retsplejeloven.

Til *udenrigsministeren* (9/5 79) af:

Bjørn Poulsen (SF):

»Agter udenrigsministeren at give instruks om, at embedsmænd, der forhandler EF-anliggender på Danmarks vegne, for at forsvare danske interesser skal kræve fuld dansk tolkning under forhandlingsmøderne?«

(Spm. nr. 943).

Begrundelse.

I et svar til SFs Gert Petersen, offentliggjort i den officielle EF-tidende den 5. marts, røber Kommissionen, at der ud af 8.252 møder arrangeret i 1977 ikke var tolkning til dansk på 7.078 af dem. Også tolkning fra dansk manglede i 6.781 tilfælde.

Samtidig er det traktatfæstet, at dansk både er lovspråk og dagligt arbejdssprog på linje med de andre EF-sprog.

Det må derfor nu være på tide, at danske forhandlere udsendt fra København kræver deres ret og nægter at forhandle ofte helt